

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Al volant, no es val a badar!

Recolzat a la barana del pont que creuava l'autopista, contemplava aquella escena com si fos un espectacle. Vehicles de tota mena circulaven a gran velocitat i omplien els tres carrils de cadascuna de les dues calçades. El seu anar i venir amunt i avall era incessant i sorollós. Intueixes que la més lleu distracció podria capgirar aquell ritme compassat en un caos espantós i que una de les maneres d'evitar-ho és que cada conductor es mantingui lúcid, atent i respectuós, perquè hi ha en joc la pròpia vida i la dels altres.

Aquesta evocació ve a tomb de la Jornada de la Pastoral del Trànsit que se celebra aquest diumenge, el més proper a la festa litúrgica de sant Cristòfor.

Com a lema de la present jornada veureu que s'ha escollit una frase atribuïda a sant Ireneu —*La glòria de Déu és la vida de l'home*—, però matisada amb aquest advertiment: *al volant, cuida-la!* Per als creients, aquest missatge té un ressò especial, ja que estableix una relació de complicitat entre Déu i nosaltres en qualsevol circumstància de la vida, fins i tot quan actuem com a conductors d'un vehicle i circulem per les carreteres. En aquesta interrelació no hi ha glòria ni vida sense amor, sense l'amor que ve de Déu i que ens oferim els uns als altres. Per això, cal activar la triple actitud ja indicada de lucidesa, atenció i respecte, a l'hora d'agafar el volant.

Diumenge XIV de durant l'any | Cicle B .....

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït.

Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

Salm responsorial (Salm 122)

Tenim els ulls posats en el Senyor,
fins que s'apiadi de nosaltres.

A vós, que teniu el tron dalt del cel,
aixeco els meus ulls.

Com l'esclau té els ulls posats
en les mans del seu amo.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la

carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder resalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tothom en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

«Quan sóc feble és quan sóc realment fort» | Mn. Marc Majà i Guiu.....

La segona lectura d'avui recull un *diàleg íntim* entre l'apòstol sant Pau i Déu. El Senyor li diu: «En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder resalta més, com més febles són les teves forces.» I l'apòstol acaba responent: «Quan sóc feble és quan sóc realment fort.» Què vol dir aquest intercanvi de significats entre feblesa i fortalesa? Al llarg de la història, Déu ha anat preparant el terreny mostrant com, a través de situacions i personatges febles, fins i tot aparentment poc dignes, el seu projecte de salvació tira endavant. Per això és important de subratllar que, tal com escoltem en la primera lectura, encara que els homes visquin immersos en el mal, Déu és capaç de fer sentir la seva veu: «Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.» Aquesta feblesa forta és

la que encarna Jesús de Natzaret. Quan ell va al seu poble i, en dissabte, comença a ensenyar a la sinagoga, provoca una qüestió ben simple: «D'on li ve tot això? (...) ¿No és el fuster, el fill de Maria (...)?» En altres paraules: com pot ser que algú tan conegut de tots nosaltres, algú tan *feble*, pugui parlar d'aquesta manera i sigui capaç de realitzar aquests signes tan grans, tan *forts*? Aquesta qüestió, ben mirat, conté en el seu interior la qüestió fundant del misteri cristià: la d'un Déu que, per amor de la seva criatura, es fa home. Com pot ser que Déu, en la seva transcendència, s'hagi arribat a implicar tant en la història de la humanitat?

Demaneu a Déu que, quan la feblesa i el sofriment truquin a la porta, puguem fer també experiència de la seva fortalesa.

El goig | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

En una publicació recent es parlava de l'índex de felicitat en els països del món. Ocupava el primer lloc un país anomenat d'entre els pobres; Espanya ocupava el lloc seixanta-dosè. El tema de la felicitat és un tema que a tots ens preocupa i ateny. On trobarem la felicitat? Sant Pau en la carta als Gàlates (5,22) enumera el goig com a fruit de l'Esperit, després de la caritat. Alegria i felicitat són sinònims de goig. Quan parlem de goig entenem l'alegria profunda en el cor.

Aristòtil, en la seva obra *Ètica a Nicòmac*, reflexionant sobre la felicitat diu: «No podria ser feliç del tot aquell l'aspecte del qual fos completament repulsiu, o mal nascut, o sol, o sense fills; i potser encara aquell de qui els fills i amics fossin totalment depravats o, essent bons, haguessin mort.» Per a Aristòtil no pot haver-hi felicitat en realitats adverses, encara que l'home actués fent el bé, segons la seva raó, en el compliment dels seus deures exercint les virtuts.

Els cristians reconeixem que la font del goig, de l'alegria en el nostre cor no són els mers béns materials o la sola relació amb els altres o la desitjada salut; sinó que el goig és un fruit de l'Esperit Sant en el més pregon del nostre cor. Qui rep aquest do experimenta el goig profund, encara que pugui estar enmig de tribulacions i proves.

El goig que roman sempre en el cor del creient té la seva font en l'amor de Déu. És la certesa de

l'amor de Déu el que fa d'ancora enmig de les dificultats, de les proves i dels sofriments de la vida. Jesús, que havia exultat de goig perquè el Pare es revelava per mitjà d'ell als petits, tal com llegim en l'evangeli (Lc 10, 21s), dona la seva vida per aquests petits, els seus deixebles, els seus amics, per tal de comunicar-los el goig, la font del qual és el seu amor (cf. Jn 15,9-15). L'Esperit Sant és el do increat, vessat en els nostres cors, com a fruit de la mort i resurrecció de Jesús. Gràcies a la presència en el nostre cor d'aquest do, l'Amor substancial del Pare i del Fill, els cristians podem viure com a fills de Déu. L'Esperit Sant és certament el Defensor, l'Esperit de la veritat (cf. Jn 14,16-20).

Però, al mateix temps, si la font del goig és l'amor de Déu, el fruit que dona — com el seu mateix nom indica — és una vida segons la veritat. *El qui estima ... troba el goig en la veritat* (1Co 13.4.6). El goig, fruit de l'Esperit, present de manera constant en el cor, s'alimenta de la pregària, per tal de no apagar-se. L'oració assídua és font de goig i d'alegria, perquè l'anima l'esperança: *Res ... no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rm 8,39). El goig no pertany sinó a la fe provada. El qui rep el do del goig viu les alegries senzilles de cada dia que el Pare ens ofereix en acció de gràcies. *El Regne de Déu ... consisteix en la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant* (Rm 14,17).

Agenda litúrgica de la setmana .....

8 ■ Diumenge XIV de durant l'any / Cicle B. Sant Procopi, màrtir (†303). Sant Edgar, laic (†975).

Lectures: Ezequiel 2,2-5 / Salm 122 / 2Corintis 12,7-10 / Marc 6,1-6

Litúrgia de les hores: Setmana II

9 ■ Dilluns. Santa Verònica Giuliana, verge (†1727). Santa Anatòlia, màrtir. Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (†1815).

Lectures: Osees 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

10 ■ Dimarts. Sant Cristòfor, màrtir

(s. III). Santa Amàlia, verge (†690).

Lectures: Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113B / Mateu 9,31-38

11 □ Dimecres. Sant Benet, abat (†547). Santa Olga, reina (†969).

Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

12 ■ Dijous. Sant Joan Gualbert, abat (†1073).

Lectures: Osees 11,1-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15

13 ■ Divendres. Sant Enric, laic (†1024).

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 50 /

Mateu 10,16-23

14 ■ Dissabte. Sant Camil de Lel·lis, prevere (†1614).

Lectures: Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

15 ■ Diumenge XV de durant l'any / Cicle B. Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església (†1274). Santa Angelina (1377-1435).

Lectures: Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1,3-14 / Marc 6,7-13

Un llibre i un autor: *Ciència de la creu*, d'Edith Stein .....

Volum núm. 11 (gener del 2012, 408 pp.) de la col·lecció «Clàssics cristians del segle XX», una col·lecció promoguda per la Facultat de Teologia de Catalunya i editada per Pòrtic, amb el suport del a Conferència Episcopal Tarraconense, la Fundació Dr. Albert Bonet i el Departament de Vice-presidència de la Generalitat de Catalunya. Traduït de l'alemany per Marta Martínez Parés i amb una introducció de Francisco Javier Sancho.

Cap a finals de l'any 1941,

quan l'ombra del nazisme amenaçava la vida d'Edith Stein, en una de les seves cartes escrivia a la superiora del convent d'Echt: «Estic contenta amb tot. Una *scientia crucis* només es pot adquirir si hom arriba a experimentar a fons la creu. D'això n'estava convençuda des del primer moment, i de cor he dit: *Ave, spes unica*.» I és que la seva obra, *Ciència de la creu*, és molt més que un simple acostament a la figura de sant Joan de la Creu. S'hi percep una sintonia entre els dos personatges, una simbiosi espiritual, que fa d'aquest estudi un testimoni existencial de com fer vida la doctrina del Doctor Místic. En aquesta introducció ens proposem senzillament d'afavorir la comprensió de l'autora d'aquest escrit, així com el valor de la seva obra.

Així comença la Introducció en la qual Francisco Javier Sancho presenta un esbós biogràfic i un resum de l'obra intitulats, respectivament: *Edith Stein: una mística de la recerca de la veritat. Vida i pensament* (pp. 12-30) i *La «Ciència de la creu»* (pp. 30-41).

Edith Stein va néixer el 12 d'octubre de 1891 a la ciutat alemanya de Breslau (actualment, Wrocław, en territori polonès). Era la filla petita d'un matrimoni jueu amb onze fills. Va quedar òrfena de pare als dos anys.

En la seva adolescència visqué allunyada de la fe i de tota pràctica religiosa. Duia, però, dins seu la doble preocupació del sentit de la vida i la discriminació que patia la dona en la societat. En 1911 reprèn els estudis i es matricula a la universitat de la seva ciutat natal. Dos anys més tard es trasllada a Göttingen per estudiar fenomenologia tenint com a professor Edmund Husserl. Participa activament en agrupacions feministes que lluiten per la igual dignitat de la dona, col·labora en associacions de caràcter pedagògic i en programes d'alfabetització... Un primer impacte envers el fenomen religiós cal atribuir-lo a Max Scheler que, en 1913, va impartir unes conferències a Göttingen. En 1915 treballa uns quants mesos com a voluntària en un hospital de la Creu Roja. El 3 d'agost de 1916, a la Universitat de Friburg, defensa la seva tesi doctoral *Sobre el problema de l'empatia*, obtenint la nota màxima. Ho fa en aquesta universitat perquè Husserl n'havia estat nomenat professor. Durant dos anys, Edith Stein esdevé la seva assistent. Viu aleshores un període d'una gran producció que és un clar reflex de tot allò que la preocupa.

El pas de la filosofia a la mística en Edith Stein es pot definir amb la frase «de l'ésser finit a l'ésser etern». A l'estiu de 1921, tot llegint l'autobiografia de santa Teresa de Jesús, arriba a la conclusió que ha trobat la Veritat que cerca. El trobament amb Crist i la conversió al catolicisme marcaran des de llavors la seva vida i el seu camí filosòfic. L'1 de gener de 1922 rep el baptisme i, el 14 d'octubre de 1933, entra al convent de les carmelites descalces de Colònia. El 21 de abril de 1935, acabat l'any de noviciat, fa la seva primera professió religiosa i, el 21 de abril de 1938, la professió solemne. La situació de persecució contra els jueus empitjora i, per raons de seguretat, el 31 de desembre de 1938, es trasllada al Carmel holandès d'Echt. Fou en aquest convent on va redactar, amb motiu del quart centenari de la mort de sant Joan de la Creu, la seva darrera obra *La ciència de la creu*.

A Holanda, els jueus catòlics van ser respectats fins a l'any 1942. El 2 d'agost d'aquest mateix any, Teresa Beneta de la Creu, que és el seu nom de religiosa, i la seva germana Rosa, que en morir la mare s'havia convertit al catolicisme i era professa llegal, són detingudes i dutes a diferents camps de concentració: Amesfoort,

Westerbork i Auschwitz-Birkenau. Fou ací on va trobar la mort, a la cambra de gas, el dia 9 d'agost de 1941. Declarada màrtir en 1987, fou canonitzada l'11 d'octubre de 1998 i proclamada copatrona d'Europa l'1 d'octubre de 1999

En el pròleg, Edith Stein diu que «en les pàgines següents s'intentarà comprendre Joan de la Creu en la unitat de la seva essència, segons es desprèn de la seva vida i les seves obres, i des d'un punt de vista que possibiliti la percepció d'aquesta unitat amb una sola mirada. Per això, ni es descriurà la seva vida ni s'exposarà de forma completa una valoració de la seva doctrina. Però els fets de la seva vida i el contingut de les seves obres hauran de ser referits, per tal d'obtenir a través d'ells aquesta unitat. Els testimonis arribaran a parlar àmpliament, però, després d'haver-los donat la paraula, s'intentarà trobar un sentit, i en aquesta recerca de sentit preval el que l'autora creu que ha comprès de les lleis de l'ésser i la vida espiritual al llarg dels seus esforços realitzats durant la seva vida».

En la introducció, exposa el *Sentit i fonament de l'origen de la ciència de la creu* i comença dient que «al setembre o a l'octubre de 1568 el jove carmelita Juan de Yepes, fins llavors amb el nom de religiós Juan de San Matías, entrava a la pobra caseta de Duruelo, on havia de començar la reforma teresiana com a pedra angular dels carmelites descalços. El 28 de novembre va comprometre's, juntament amb dos companys, a l'observança de la regla primitiva i assumí com a títol nobiliari el determinatiu *de la Cruz*. Era el símbol del que estava buscant en abandonar el convent d'origen i al qual ja aspirava quan vivia segons la regla primitiva amb un permís personal. Amb això aconseguia també renunciar a l'observança mitigant. Al mateix temps s'expressava en aquest gest una característica essencial de la reforma: el seguiment de Crist pel camí de la creu, per la qual cosa formar part de la creu de Crist hauria de ser la vida dels carmelites descalços».

La redacció escrita d'aquest llibre cal situar-la a partir del mes de novembre de 1941. Teresa Beneta té molt clar l'esquema tripartit de l'obra: *Missatge de la creu* (pp. 57-82), *Doctrina de la creu* (pp. 83-356) i *El seguiment de la creu* (fragments / pp. 357-

405). En la primera part, es proposa descobrir com la vida de Joan de la Creu s'ha anat configurant i s'ha fet permeable al missatge o doctrina de la creu. En la segona part, la més extensa i central, ens ofereix una lectura unificada de totes les grans obres del sant. I, en la tercera part, cerca de donar resposta a tot allò que, separatament, ha presentat en les dues parts anteriors, és a dir, pretén fer veure com en Joan de la Creu vida i doctrina caminen plenament unides.

Són moltes les biografies disponibles a l'abast de qualsevol lector que vulgui conèixer qui era Edith Stein / santa Teresa Beneta de la Creu. La seves *Obres completes* es van publicar en traducció castellana, distribuïdes en cinc volums, en els anys 2002-2008. N'assumiren la direcció F. Javier Sancho i Julián Urquiza. En el primer volum es recullen els *Escrips autobiogràfics i cartes*, en el cinquè, els *Escrips d'espiritualitat i mística* i, en els tres volums intermedis, els *Escrips filosòfics, pedagògics i antropològics*.

Des de la Delegació Diocesana de Pastoral del Trànsit .....

Som convidats a participar en la jornada que se celebra aquest segon diumenge de juliol mitjançant l'anunci que veieu reproduït. També, el delegat diocesà, Mn. Pere Roig, ha enviat a les diferents parròquies, comunitats i grups un

escrit comentant el lema d'enguany i convidant, una vegada més, a actuar de manera responsable en tot el fa referència a la circulació, tant si som conductors d'un vehicle com usuaris del transport en comú o simples vianants.

La santedat, també per als joves .....

EDIBESA ha publicat *Jóvenes testigos de Cristo. Ejemplos de vida y fe en nuestro tiempo*, núm. 10 de la col·lecció «Santos. Amigos de Dios». Han exercit de coordinadors Mn. Josep Maria Montiu de Nuix, delegat episcopal per a les Causes dels Sants de Solsona, i el P. José Antonio Martínez Puche, dominic. S'hi exposen disset biografies de joves, nois i noies sants o en procés de canonització.

Al delegat episcopal per a les causes dels sants del bisbat de Vic, Mn. Josep Maria Mas i Busqué, vice-postulador de la seva causa, se li va confiar la serventa de Déu Josefina Vilaseca i Alsina, natural d'Horta d'Avinyó. Mn. Josep Maria Montiu hi glossa la trajectòria vital del Germà Ferran

Saperas i Aluja, claretia de la comunitat de Cervera, martiritzats a Tàrraga durant la maltempada dels anys 1936-39.

Continuant amb els dels bisbat de Solsona, hi ha l'exemple de santedat de la jove novícia de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, Anita Solé i Romà, natural de Miralcamp. També hi ha la biografia del beat Francesc Castelló i Aleu, un altre dels màrtirs de 1936, tan lligat a la ciutat de Lleida... I tots els altres, en uns relats estimulants per a joves i també per a adults.

El volum és a la venda a la llibreria de catequesi del Seminari de Vic i a la dels despatxos interparroquials de Manresa i Igualada.

Nomenaments

El senyor bisbe de Vic, amb data 22 de juny del 2012, ha signat els nomenaments següents:

Rvd. Llic. Francesc Xavier Bisbal i Talló, delegat episcopal de Mitjans de Comunicació Social i director del Full diocesà; rector de Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort; vicari de Sant Vicenç de Castellet.

Sr. Ramon Guzmán i Salgueda i Sra. Maria Teresa Serradell i Quer, delegats episcopals de Família i Vida.

Sra. Dolors Suriñach i Aguilar, delegada episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies i directora diocesana de les Obres Missionals Pontifícies.

Mn. Valens Bisabwimana, rector de Sant Pere de Torelló, Sant Vicenç de Torelló i Sant Andreu de la Vola; capellà de l'església de Santa Maria de la colònia Borgonyà.

Rvd. Llic. Jaume Casamitjana i Vilaseca, rector de Santa Maria de Besora, Santa Llúcia de Siuret i Sant Hilari de Vidrà.

Mn. Fulgence Hitayezu, rector de Sant Genís d'Orís, Sant Marcel de Saderra, Sant Hipòlit de Voltregà i Sant Esteve de Vinyoles d'Orís.

Mn. Martin Kabamba Belangenyi, rector de Sant Miquel de Balenyà i Sant Jaume de Viladrover.

Mn. Josep Sala i Subirana, rector de Santa Maria de Camprodon i Sant Esteve de Llanars.

Mn. Felip Soldevila i Cuní, rector de Santa Maria

d'Olost, Sant Pere de Perafita i Sant Bartomeu del Grau.

Mn. Jaume Soler i Tuneu, rector de Santa Maria de l'Estany.

Mn. Melitó Tubau i Espelt, rector de Sant Esteve de Comià.

Mn. Bernardin Banituze, vicari de Santa Maria d'Aiguafreda, Sant Fruitós dels Hostalets de Balenyà, Sant Rafael del Figaró i Sant Pere de Valldeu.

Mn. Ángel Ramón Collar Noguera, vicari de Santa Maria de l'Estany.

Mn. Gregoire Hakizimana, vicari de Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort.

Mn. Martin Kabamba Belangenyi, vicari de Sant Martí del Brull, Sant Cristòfol de la Castanya, Sant Cebrià de la Móra i Santa Maria de Seva.

Mn. Cyprien Ntaganira, vicari de Santa Maria d'Olost, Sant Pere de Perafita i Sant Bartomeu del Grau.

Rvd. Llic. Joan Raurell i Farràs, adscrit a Nostra Senyora de Lurdes de Vic.

Mn. Miquel Barcos i Ripollès, diaca al servei de Santa Maria de Camprodon i Sant Esteve de Llanars.

Rvd. Llic. Pere Oliva i March, assessor religiós d'Infantil i Primària, i d'ESO i Batxillerat del Col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic.

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

**Batxillerat i Llicenciatura (Màster)
en Ciències Religioses**

Matrícula oberta curs 2012-2013

Període de matriculació: del 16 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 902702032

A la vora del foc | Mn. Ricard Penina. «In memoriam» | Climent Forner. ....

Aquest mes farà seixanta anys que va morir a Barcelona Mn. Ricard Penina i Ruiz, exactament el dia 16 de juliol de 1952. Havia nascut a Berga el 6 de gener de 1890. Qui era aquest bon senyor? Doncs tot un home, tot un sacerdot, tot un apòstol. Llàstima que ens deixés tan aviat, quan hauria pogut donar encara tants de fruits! Els qui vam tenir la sort de conèixer-lo i tractar-lo com a pare espiritual, sincerament agraïts, no l'oblidarem mai. I menys jo mateix, que, després d'un llarg mig segle, li tinc un gran deute pendent, no satisfet encara per diversos motius: la publicació de la seva biografia, basada en els diaris espirituals que, arran del seu traspàs, em féu a mans Mn. Pere Llumà, director de l'escola Virtèlia. Quan porto la comunió als malalts, deixeu-m'ho confessar, mossèn Ricard sempre m'hi acompanya, ja que faig servir el mateix pixis amb què ell la portava d'amagat als seus amics durant la guerra incivil de 1936. Quina vivència més profunda! Com la que experimento sempre que pujo al santuari de Queralt, el lloc providencial on ens trobàvem els estius. I les cartes que ens creuàrem i encara guardo com un tresor!

Havia estudiat al Seminari de Solsona, i de molt jove, músic com era, ja en dirigí la Schola Cantorum, així com més tard fundaria l'Orfeó de la ciutat que temps a venir l'homenatjaria dedicant-li un carrer. El ministeri, però, l'exercí íntegrament a la ciutat comtal, on es traslladà

amb la seva família. Quan pels volts de 1950 li fou oferta pel bisbe Tarancón la direcció espiritual del Seminari solsoní, no es va veure amb cor d'acceptar la proposta, tot i les ganes, a causa de la malaltia que ja l'acuitava. Això que, un mes abans de finir, encara féu el sacrifici d'assistir a la meva primera missa (Berga, 8-VI-1952), però no hi pogué predicar, suplert per l'amic i condeixeble Mn. Jordi Mas i Antó, diaca.

Entre les seves moltes qualitats cal destacar: la intel·ligència, preclara, molt dotada per a la psicologia; el caràcter, en aparença ascètic, però tendríssim, que el feia capaç d'estimar entranyablement; la sensibilitat pròpia d'un artista (del seu talent musical en són bona prova no poques peces conservades, tot i que era més intèrpret que compositor); l'erudició, que li permetia de citar Ciceró i Virgili com si res; l'elegància, la d'un senyor humil, senzill, servicial... O la seva proverbial pobresa. Aquestes virtuts, ensems amb una admirable fe de creient i un zel pastoral d'inspiració paulina, feren d'ell un extraordinari apòstol de la joventut, tant a la Federació de Joves Cristians de Catalunya com, acabada la guerra, a la Congregació Mariana dels Lluïsos de Gràcia, de la qual fou consiliari.

Mossèn Ricard, gràcies per tot. Perdona'm. Prega a Déu que ens enviï capellans com tu. No puc aguantar més: eixuga'm les llàgrimes.

Llibres | Les pregàries eucarístiques.....

Dins la col·lecció Celebrar, núm. 84, editada pel Centre de Pastoral Litúrgica. Preparat per Jaume Fontbona i Josep Lligadas, el llibre consta de tres parts desiguals en extensió. Després d'una declaració d'intencions de *Conèixer la pregària eucarística*, *pregar amb la pregària eucarística*, ve la presentació del *Què és i com és la pregària eucarística*. A continuació, es reproduïx el text de les pregàries eucarístiques que actualment hi ha al missal, amb una breu introducció i uns subtítols explicatius. «Cal valorar-la molt —diuen els autors del llibret—, aquesta part central de la celebració. Segurament força més

del que acostumem a valorar-la. Perquè, de vegades, després de l'atenció que prestem a les lectures, a l'homília, a la pregària universal, la pregària eucarística passa com desapercebuda... Ens cal seguir-la atentament per tal que sigui de veritat pregària nostra, ens cal conèixer millor el seu sentit i la seva estructura...» En aquest llibret hi tenim una ajuda.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
 IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60